

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoCsp/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7522209537
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Novotná Mlinársciková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7522209537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Novotnej Mlinárscikovej a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a Mgr. Miloša Greguša v právnom spore žalobcu A. B. nar. X.X.XXXX bývajúceho vo C. D. E. F. G. X zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach na Kuzmányho ul. č. 29 za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Peter Rybár proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752 so sídlom v Bratislave na Pribinovej ul. č. 25 zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave na Kubániho ul. č. 16 za ktorú koná konateľka a advokátka JUDr. Andrea Cviková o primerané zadostučinenie vo výške 2.000 Eur o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice č. k. K3-16Csp/38/2022-93 zo dňa 7.9.2023 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Mestský súd Košice (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané zadostučinenie vo výške 2.000 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie (výrok II.).

2. V celom rozsahu vyhovel žalobe, ktorá bola skutkovo vystavaná na tvrdení o existencii práva žalobcu na primerané zadostučinenie z dôvodu jeho úspešného uplatnenia spotrebiteľských práv, keď bolo rozsudkom bývalého Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 14C/1195/2015 zo dňa 7.12.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/68/2022 zo dňa 25.8.2022 rozhodnuté, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy vyplývajúcich zo siedmych dohôd o zrážkach zo mzdy a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.769,45 Eur, úroky z omeškania do výšky 5,05 % ročne zo sumy 7.313,28 Eur od 13.10.2015 do zaplataenia a úrokov z omeškania do výšky 5,05 % ročne zo sumy 456,17 Eur od 24.11.2015 do zaplataenia a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol. V uvedenom konaní súd konštatoval, že v uzavretých zmluvách o revolvingovom úvere absentovali zákonné náležitosti, v dôsledku čoho posúdil zmluvy ako bezúročné a bezpoplatkové. Následne i dohody o zrážkach zo mzdy súd posúdil ako neprijateľné zmluvné podmienky, a teda ako neplatné. Na zistený skutkový stav súd aplikoval ust. § 100 ods. 1, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ) a § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, z ktorých vyvodil záver o dôvodnosti žaloby, keď v prvom rade potvrdil základ nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie, keďže sa tento v konaní vedenom na bývalom Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 14C/1195/2015 úspešne domohol ochrany svojich spotrebiteľských práv. Pokiaľ ide o rozsah (výšku) finančného zadostučinenia, poukazaním na judikatúru Najvyššieho súdu SR, vrátane rozhodnutia sp. zn.

6Cdo/127/2017 a porovnaním požadovaného primeraného zadosťučinenia v sume 2.000 Eur s výškou bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaného tým, že prostredníctvom jednotlivých splátok a zamestnávateľom žalobcu vykonaných zrážok zo mzdy získal od žalobcu sumu 7.769,45 Eur, o ktorú sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil, priznal výšku primeraného zadosťučinenia 2.000 Eur, čo predstavuje 25,74 % z ujmy preukázateľne vzniknutej žalobcovi. V ďalšom poukázal na to, že žalobca sa musel voči nekalému konaniu žalovaného brániť súdnou cestou a uplatňoval si voči nemu finančné plnenie, čo u neho vyvolalo stav právnej neistoty. Je pritom irelevantné, či sa žalobca zúčastnil nariadených pojednávaní alebo nie. Žalobca musel podať žalobu, vyhľadať právnu pomoc a čakať na výsledok konania na podklade jeho žaloby, pričom samotné sporové konanie trvalo 7 rokov, čo je značne dlhé obdobie, počas ktorého každá strana sporu pociťuje stav právnej neistoty a obavu z výsledku sporu. Žalovaný voči žalobcovi nedôvodne dlhodobo vykonával zrážky zo mzdy, čo malo nepochybne negatívny dopad v oblasti finančného zabezpečenia žalobcu a jeho rodiny.

3. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na § 255 ods. 1 CSP výlučným procesným úspechom žalobcu v spore.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol, eventuálne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V odvolaní namietal nezákonné určenie sumy primeraného zadosťučinenia. Hoci ide o nárok nemajetkovej povahy, súd jeho výšku neurčuje podľa takých skutočností, pričom v konaní ani žiadne skutočnosti zodpovedajúce takejto povahe uplatneného nároku neboli tvrdené a ani preukázané. Dôvodnosť jeho odvolacej námietky smerujúcej voči postupu a záverom súdu vyplýva z toho, že súd v bode 17 odôvodnenia uvádza, že sumu určil ako 25,74, % z ujmy preukázateľne vzniknutej žalobcovi. Súd žiadnym spôsobom nevysvetlil v odôvodnení rozhodnutia postup, zákonné alebo iné dôvody, na základe ktorých sumu 2.000 Eur považoval za primeranú a predovšetkým za zadosťučinenie. V ďalšom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho procesnou obranou, ktorou poukazoval aj na fakt, že na základe priznania nároku na úrok z omeškania a jeho úhrady v zmysle rozhodnutia z predošlého konania bolo v plnom rozsahu negované aj tvrdenie žalobcu o masívnom zásahu do jeho majetkovej stability spotrebiteľa. Taktiež považuje za nezákonné a pre rozhodovanie o žalovanom nároku za neúčinný argument, že sporové konanie trvalo 7 rokov. Danú skutočnosť nespôsobil žalovaný ale vyplynula z procesného postupu konajúceho súdu a z napadaného rozsudku opätovne nevyplýva žiadna súvzťažnosť medzi uvedenou dĺžkou konania a povahou uplatneného nároku. Samotné kritéria označené súdom, ktoré má zohľadniť pri určení sumy finančného zadosťučinenia, nemajú povahu, ktorá by zodpovedala charakteru žalovaného nároku, sú rýdzo materiálneho charakteru a preto nie sú dôvodom pre uplatnenie finančného zadosťučinenia a ani pre určenie jeho výšky. Z uvedeného dôvodu sumu 2.000 Eur považuje za neprimeranú s ohľadom na všetky okolnosti prejednávaných vecí.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať plný nárok náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.6.2022 sp. zn. 7Cdo/92/2021 a zo dňa 30.1.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorého preukázovanie skutočnej výšky škody utrpenej ujmy by bolo z pravidla nereálne. Pokiaľ ide o samotnú výšku priznaného nároku doplnil, že zákon neustanovuje žiadne kritéria, pričom jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia poukázal taktiež na rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 19.10.2020 sp. zn. 23CoCsp/36/2020, že kritériom pre stanovenie môže byť napríklad výška bezdôvodného obohatenia veriteľa na úkor spotrebiteľa alebo výška sumy, o ktorú sa chcel obohatiť veriteľ na úkor spotrebiteľa. Primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky ja dané výlučne do kompetencie súdu, kde v obdobných konaniach príslušné súdy priznávali spotrebiteľom ďaleko vyššiu hodnotu primeraného zadosťučinenia, v niektorých prípadoch dokonca totožnú s výškou napríklad získaného bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľa alebo s výškou sumy priznanej rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol zrušený, či výškou sumy vymoženej od spotrebiteľa nezákonným spôsobom. V súvislosti s posudzovaním výšky primeranosti priznaného zadosťučinenia nemožno opomenúť ani realitu znehodnocovania peňazí, na ktorú je potrebné prihliadať o to viac, že v prejednávanom prípade ide o nárok, ktorý nie je úročený. V ďalšom poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a krajských súdov.

6. Ďalšie vyjadrenia v spore podané neboli.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodom na odvolanie (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil 31.5.2024 (§ 378 CSP, § 219 ods. 3 CSP). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

8. Predmetom odvolacieho prieskumu bol rozsudok, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.000 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a súvisiaci výrok o náhrade trov konania (výrok II.).

9. Žalovaný namietal odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, t. j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t. j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedalo tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP alebo, že na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 a 2 CSP. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd rozsudok ako vecnej správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Správne, vecné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé potvrdiť zmenu napadnutého rozsudku. Žalovaný v odvolaní len zopakoval svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd vypořiadal.

13. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o splnení všetkých zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadost'učinenia žalobcovi v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. a v zhode so súdom prvej inštancie považuje priznané finančné zadost'učinenie vo výške 2.000 Eur za primerané s ohľadom na kritériá, ktoré súd zohľadnil pri určovaní tejto výšky.

14. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k vyššie uvedeným záverom s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v prejednávanej veci a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na odvolacie námietky žalovaného, keďže boli už uplatnené v konaní pred súdom.

15. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dopĺňa, že vychádzajúc zo zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a z rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít (6Cdo/127/2017, 6Cdo/389/2015) odvolací súd konštatuje, že možno priznať primerané finančné zadost'učinenie spotrebiteľovi podľa citovaného ustanovenia zákona bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vznikutej ujmy a bez toho, aby bolo medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od

protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

16. Pre posúdenie základu predmetu sporu (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia) bolo preto podstatné, či sú splnené zákonné predpoklady pre požadované priznanie nároku, a to, či si spotrebiteľ uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a či bol úspešný.

17. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia je potrebné rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.

18. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia a je vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

19. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania je zrejmé, a táto otázka nebola medzi stranami sporu sporná, že žalovaný sa v osobitnom súdnom konaní v pozícii žalobcu domáhal ochrany svojich práv v súvislosti siedmych úverových zmlúv a na to nadväzujúcich siedmych dohodách o zrážkach zo mzdy, ako aj celkovú výšku poskytnutého úveru 10.170 Eur a výšku bezdôvodného obohatenia 7.769,45 Eur, ktorú mal žalovaný získať na úkor žalobcu a bol povinný mu ju na základe rozhodnutia vydať. Z rozhodnutia vyplynulo, že všetky úvery boli bezúročné a bez poplatkov, preto mal žalovaný právo len na vrátenie sumy rovnajúcej sa súčtu poskytnutých istín, t.j. 7.948,63 Eur, pričom žalobca uhradil žalovanému spolu 15.718,08 Eur. V súlade s § 451 ods. 2 OZ bol žalovaný povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 7.769,46 Eur. V ďalšom z rozhodnutia vyplynulo, že výkon zrážok zo mzdy vyplývajúcich z dohôd o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov boli pre svoju neprijateľnosť neplatné. Dohody o zrážkach boli formulované jednostranne v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný pri uzavretí dohody o zrážkach zo mzdy postupoval v rozpore s ust. § 53 ods. 5 OZ a zmluvy o revolvingovom úvere, dohodách o zrážkach zo mzdy, ktoré boli uzavreté v ten istý deň. V danom prípade išlo o spotrebiteľskú, typicky formulárovú a vopred pripravenú zmluvu, ktorej podmienky a obsah nemohol žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť. Žalovaný, ako spotrebiteľ, ktorý, ak chcel získať úver, musel podpísať všetky predložené dokumenty, s ktorými sa nemohol dôsledne oboznámiť a neboli vysvetlené skutočnosti, ktoré sa uvádzajú v dokumentoch.

20. Žalovaný tak splnil predpoklad v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o preukázaní podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobcom predložením rozsudku, ktorým žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy vyplývajúcich z dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov dlžníka č. 850027961 zo dňa 11.7.2013, č. 8500027958 zo dňa 12.7.2013, č. 8500026842 zo dňa 24.6.2013, č. 8500015885 zo dňa 23.10.2012, č. 8500009330 zo dňa 17.1.2012, č. 8500009332 zo dňa 17.1.2012 a č. 8500016884 zo dňa 23.10.2012. Zároveň bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.769,45 Eur. Uvedeným rozhodnutím bol judikovaný konkrétny nárok z porušenia práva, ale aj záver súdu, že podmienkou úspešného uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie nie je preukázanie vzniku ujmy na strane žalobcu.

21. Odvolací súd zastáva názor, že pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa nevyžaduje vznik ujmy, či už materiálnej alebo nemateriálnej, postačuje hrozba vzniknutej ujmy a postačí, že spotrebiteľ na podklade spotrebiteľskej zmluvy má plniť to, čo veriteľovi práve pre rozpor so zákonom

nepatrí. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v prejednávanej veci táto ujma preukázaná bola, a to nielen v majetkovej sfére ale aj v nemajetkovej sfére žalobcu, ktorý bol nútený domáhať sa svojho práva v súdnom konaní, ktoré nepochybne predstavuje negatívny zásah do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilý privodiť mu ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov, neistoty a podobne. Aj vydania rozhodnutia o tom, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy sa musel žalobca domáhať v súdnom konaní, nakoľko nemal iný účinný prostriedok, ako zabrániť výkonu zrážok z jeho mzdy v prospech žalovaného.

22. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd stotožnil so záverom súdu, že žalobcovi bola spôsobená majetková ujma, nebyť toho, že bol v základnom konaní aktívny. Zásahom súdu bolo žalovanému vyslovené, že nemá právo na výkon zrážok zo mzdy vyplývajúcich zo siedmych dohôd o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov dlžníka, pričom žalovaný sa obohatil na úkor žalobcu o sumu 7.769,45 Eur, ktorá suma mu bola aj reálne zrazená zo mzdy. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi takto vznikla ujma v uvedenej výške, potvrdená aj rozhodnutím súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu.

23. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť, len primeranosť. Je preto na úvahe súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

24. Primeranosť výšky finančného zadosťučinenia súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne a logicky odôvodnil a odvolací súd sa s týmto odôvodnením stotožňuje. Aj keď súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovi priznal výšku zadosťučinenia 2.000 Eur predstavujúcu 25,74% z ujmy preukázateľne vzniknutej žalobcovi, odvolací súd dodáva, že pokiaľ sumu 2.000 Eur vydelenú počtom uzavretých dohôd o zrážkach zo mzdy (7), priemerná výška finančného zadosťučinenia pri každej dohode je 285 Eur. Pokiaľ by sa žalobca domáhal určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy a v tej súvislosti i vydania bezdôvodného obohatenia z jednotlivých dohôd samostatnými žalobami, pri siedmych nárokoch z revolvingových úverov je možné predpokladať, že v konečnom dôsledku dĺžka trvania jednotlivých konaní mohla byť rovnaká, ako v prípade uplatnenia si týchto nárokov jednou žalobou. Následne aj uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia z jednotlivých nárokov samostatnými žalobami by nepochybne malo vplyv na trovy konania strán sporu. V danom prípade preto postup žalobcu považuje odvolací súd za hospodárny. Rovnako tak je potrebné dodať, že žalobcovi danom prípade ujma skutočne vznikla tým, že žalovaný sa na jeho úkor obohatil o sumu 7.769,45 Eur. Vzhľadom na uvedené potom odvolací súd považuje výšku finančného zadosťučinenia 2.000 Eur, t.j. priemerne 285 Eur z každej zmluvy samostatne, vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu za primeranú a bude viesť žalovaného, ako silnejšiu zmluvnú stranu, nezneužívať jeho dominantné postavenie v právnom vzťahu, ak k takémuto konaniu a k správaniu, aby nedochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa.

25. V odvolacej námietke žalovaného, že v uvedenom rozhodnutí súd nerozhodoval na základe žiadneho skutkového alebo právneho záveru týkajúceho sa výšky úrokov, odvolací súd poznamenáva, že súd vychádzal z rozsudku bývalého Okresného súdu Košice – okolie sp. zn. 14C/1195/2015, v ktorom bolo konštatované, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy vyplývajúcich z dohôd o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov dlžníka vo vzťahu k siedmym revolvingovým úverom s poukazom na to, že boli vyhodnotené ako bezúročné a bez poplatkov. V základnom konaní súd zistil, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 7.769,46 Eur, ktorú mu následne žalovaný titulom bezdôvodného obohatenia mal vydať. Z uvedeného dôvodu je preto odvolacia námietka žalovaného nedôvodná.

26. Žalovaný podaným odvolaním odôvodnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 psím. b/, f/ a h/ CSP, ktoré v prejednávanej veci nie sú dané, a preto odvolací súd postupoval podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozsudku vo výroku I. a v súvisiacom výroku II. o trovách konania ako vecne správny a doplnil na zdôraznenie jeho správnosti ďalšie dôvody.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc § 251 CSP.

28. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).